

Keresztút Magdival

Keresztút – egy ártatlan ember szenvedésének állomásait járjuk végig. Ez az út első pillantásra megdöbben, elszomorít bennünket, hiszen csak a szenvedést, szegényt, veszteséget, vereséget, megalázást látjuk. Mindezek mögött azonban felfedezhetjük mindazt, amit Isten Fia vállalt értünk, s így a határtalan szeretet útját szemléljük és járjuk végig. Ez a szeretet feltétel nélküli, személyválogatás nélküli, tiszta és önzetlen. Ebben a mindennél nagyobb szeretetben ismerjük fel életünk alapját, azt a szeretetet, amely nagyobb mindennél, hiszen *„nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért”*. (Jn 15,13)

Keresztutunkat Bódi Mária Magdolnával járjuk végig. Vele együtt szemléljük Jézus szenvedését tudva azt, hogy az utolsó szó nem az elmúlásé, hanem a feltámadásé, nem a halálé, hanem az életé.

I/ Pilátus halálra ítéli Jézust

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.

H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus önként vállalta a szenvedést, az igazságtalan ítéletet. Annak a népnek az ítéletét, amely nemrég még beszédeit hallgatta, ámult csodáin, pálmaágakkal ünnepelte. Rövid idő telik el, és ellene fordulnak, keresztre feszítését követelik. Jézus magára marad az egész Római Birodalmat képviselő Pilátus előtt. Nem vitatkozik, nem vádaskodik, nem bizonygatja ártatlanságát, nem ítélkezik. Vállalja a megaláztatás csendjét, amely hangosabban kiált, mint a halálát követelő tömeg.

Magdi is megtapasztalta az emberek ítéletét. Már születésekor kezdődött: vajon hányan bélyegezték meg, amiért törvénytelen gyermekként jött a világra? Hányszor csúfolták: „Tisztelendő főnöknő!”; „Apácának nem való szoknyanadrág!”; „Apácának nem szabad biciklizni!” És ő is szó nélkül tűrte. Nem védekezett akkor sem, amikor szolgálataért cserébe csak goromba megjegyzéseket kapott.

Urunk, Jézus Krisztus! Vezess be bennünket isteni igazságodba. Segíts, hogy felismerjük jelenlétedet a megaláztatás pillanatiban is. Amikor pedig másokat aláznak meg szemünk láttára, adj erőt, hogy kiálljunk mellettük – és a te igazságod mellett.

P: Könyörülj rajtunk, Uram!

H: Könyörülj rajtunk!

II/ Jézus vállalja a keresztet

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.

H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Mennyire félünk a kereszthordozástól! Tiltakozunk, ha nehézségek adódnak életünkben, nehezen fogadjuk az életet olyannak, amilyen. Elvállalhatjuk életünk keresztjeit, vagy menekülhetünk előlük. A kereszt-hiány azonban rányomja életünkre a bélyegét, Jézus ugyanis ebben jelölte meg a hozzá tartozásunk lehetőségét: „*Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl a keresztjét mindennap és kövessen engem*” (Mt 16, 24). Jézus vállalta a keresztet, így annak elfogadásában vele találkozhatunk, hordozásában az ő erejére támaszkodhatunk. Nemcsak a rendkívüli nehézség lehet kereszt, kereszt a mindennapok elfogadása is. Ha a mindennapokat elfogadjuk, nagy kegyelmekben részesülünk.

Magdi Jézus erejére támaszkodva már egészen fiatalon képes volt nap mint nap elfogadni, amit az élet elé hozott. Akkor is, ha az nem tetszett neki. Lázadozhatott volna, hogy nem akar többet költözni, ideje lenne megállapodni. Mondhatta volna, hogy nem akarja ugyanazt a monoton házimunkát minden nap elvégezni. Ellenkezhetett volna, hogy nem akar hajnalban kelni, elveszíteni fiatalsága lendületét egy züllött gyárban. Mondhatta volna, hogy belefáradt a lelkekért folytatott küzdelembe, a másokért végzett rengeteg szolgálatba, elég volt. De nem mondta, minden nap élte, amire az Úr hívta.

Urunk Jézus Krisztus! Lábad elé tesszük kifogásainkat, és vállunkra vesszük a saját keresztünket. Köszönjük, hogy így veled élhetjük hétköznapjainkat és ünnepeinket, mert te nem álmainkban, hanem hétköznapi valóságunkban vársz ránk, és jársz velünk az úton.

P: Könyörülj rajtunk, Uram!

H: Könyörülj rajtunk!

III/ Jézus először esik el a kereszttel

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.

H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Mennyire emberi történet: Jézus a nagy súly alatt tehetetlenül összeesik, láthatóvá válik esendősége, gyengesége. Ezzel élénk éli az alázatot, az elfogadást. Nem szégyell gyenge, törékeny lenni. Nem szégyell valóságos embernek mutatkozni. Jézus elesik, hogy amikor mi elesünk, már ott várjon ránk a föld porában. Ott vár, és felsegít, arra biztat, hogy álljunk talpra, ne maradjunk a porban, sárban, szennyben. Érezzük a kezet, amely a hónunk alá nyúl, kiemel a mélyből. Jézus Isten végtelen szeretetét és irgalmát közvetíti felénk, amely felállásra és továbblépésre buzdít.

Magdinak is voltak gyenge pillanatai, amikor érezte, hogy egyedül nem fog menni. Ilyenkor még inkább Jézushoz fordult, még többet, még hosszabban imádkozott. Tudta, hogy nem a maga erejéből kell felállnia, hanem élhet Isten erejével, aki mindig mellette áll, hogy felsegítse. Minden nap magához vette az erősek Kenyerét, Jézus a legfőbb erőforrása lett.

Urunk, Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy minden esésünk mélyén veled találkozhatunk. Ma is eléd borulunk, kezedbe helyezzük kudarcainkat és gyengeségeinket, és kérünk: tölts be a te isteni erőddel, amellyel folytathatjuk utunkat.

P: Könyörülj rajtunk, Uram!
H: Könyörülj rajtunk!

IV/ Jézus szent Anyjával találkozik

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.
H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Milyen csodálatos az anyaság, mely nem láncol magához, bár a végsőig szeret. Mária is elengedi Egyszülöttjét, hogy az egész világ megismerje őt, és részesülhessen szeretetéből. A Szűzanya a keresztúton Jézust szemlélve értette meg, hogy Fia nem evilági módon fog győzelmet szerezni, halálával a szeretet legnagyobb ajándékát, az életét adja a világnak. Jézus mindent megosztott édesanyjával, még szenvedését sem tartotta meg magának. Nekünk is részt ad szenvedéséből, hogy egykor dicsőségében is részesíthessen.

Magdi földi életének utolsó pillanataiban is találkozunk egy hasonló jelenettel. Utolsó útjára indulva mellette volt édesanyja, akinek el kellett viselnie a szavai okozta fájdalmat, amikor Magdi vértanúságra készen azt kiáltotta: „Édesanyám, menjenek innen, én most már meghalok”. Futott, de nem menekült. Tudta, hogy a halál elől nem menekülhet el akkor sem, ha az őt legjobban szeretőknek fájdalmat okoz ezzel. Így nyerte el a vértanúság koronáját.

Urunk, Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy édesanyáddal együtt mi is megtanulhatjuk, mennyi kincset rejteget keresztünk. Adj erőt, hogy ne akarjunk idő előtt megszabadulni keresztünkől, hanem hűségesnek találtassunk a döntő pillanatokban.

P: Könyörülj rajtunk, Uram!
H: Könyörülj rajtunk!

V/ Cirenei Simon segít Jézusnak a keresztet hordozni

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.
H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus, a Mindenható Isten Fia, meginog a kereszt súlya alatt. Nem a tanítványai, nem a barátai igyekeznek segítségére lenni. Olyan embert hívnak, aki nem is ismerte őt, kényszerből teszi meg, amit követelnek tőle. Simon segít Jézusnak, és ezáltal élete legnagyobb ajándékát kapja tőle. A Vele megtett út átváltoztatta őt. Jézus velünk is megosztja keresztjét, amit nekünk sem kell egyedül hordoznunk. A Vele való közös keresztből erőt meríthetünk akkor is, amikor elviselhetetlennek érezzük terheinket. Jézus vár ránk akkor is, amikor egy szükségét szenvedő emberen segítünk.

Magdi önként és leleményesen vette vállára mások terheit. Nem külső kényszerből, hanem belső indítatásból, melyet a keresztbordozó Krisztustól kapott. Örömmel szolgálta és segítette a körülötte élőket, észrevette fizikai és lelki szükségüket, enyhítette szenvedésüket. Ugyanakkor tudta elfogadni mások segítségét, beismerte,

hogy nem tud mindent egyedül megoldani. Megtapasztalta, hogy a közösen hordozott kereszt közösséget teremt.

Urunk, Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy nem hagysz egyedül életünk legsötétebb pillanataiban sem. Nekünk ajándékoztad szeretteinket, édesanyádat, s velünk vagy te magad is. Adj erőt, hogy meg tudjuk osztani szenvedésünket veled, s mindazokkal, akiket a sötétség óráiban állítasz mellénk.

P: Könyörülj rajtunk, Uram!

H: Könyörülj rajtunk!

VI/ Veronika kendőt nyújt Jézusnak

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.

H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Mindenkitől azt kívánja az isteni szeretet, amire képes. Nem vagyunk mindannyian hőstettekre hívatottak, de szívből jövő szeretetcselekedeteket mi is megtehetünk, ahogy Veronika egyszerű, tapintatos mozdulatával letörölte a szenvedő arcát. Szeretetből teszi, nem keresi a maga hasznát, mégis megkapja jutalmát, Jézus arcvonásai ott maradnak a kendőn. Minden szeretetcselekedetnek ez a jutalma, Jézus arcvonása a lelkünkben. Adjunk hálát ezért az ajándékért, hordozzuk Jézus tekintetét és mutassuk meg minél több embernek.

Magdi, Veronikához hasonlóan gyengének látszó nő volt, mégis Jézus szeretete által olyan erő sugárzott belőle, amely minden körülmények között kész volt a tettekre. Jézust ismerte fel szenvedő társaiban és vigasztalással tudott hozzájuk lépni, úgy segítette őket, ahogyan arra a leginkább szükségük volt. Jól ismerte a Vigasztalás Istenét, ezért tudott másokat is az ő szeretete által vigasztalni, hiszen ő is Jézus arcvonását hordozta a lelkében.

Urunk, Jézus Krisztus! A lehetetlen pillanatokban gyújts fényt szívünkben, hogy felismerjük, mi az a talán kicsinek tűnő lépés, amit megtehetünk, s így a te fényeddel ajándékozhatjuk meg embertársainkat. Formáld bennünket, hogy egyre jobban hasonlítsunk rád, és alakítsd bennünk is arcvonásaidat.

P: Könyörülj rajtunk, Uram!

H: Könyörülj rajtunk!

VII/ Jézus másodszor esik el a kereszttel

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.

H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus másodszor is elesik, hogy ne gondoljuk azt, mi nem fogunk. Akiben még nem aludt ki teljesen a belé vetett remény, most az is megkérdezi: ez lenne az Isten Fia? Olyan gyenge, mint akárki más? Első esésünket még megpróbáljuk megmagyarázni: véletlen volt. Amikor másodszor is elbukunk, el kell ismernünk, újra és újra el fogunk

bukni. De ha belátjuk, hogy nem a saját erőnkben kell bízunk, felismerjük magunk mellett Krisztust, aki kész arra, hogy minket újra és újra felsegítsen.

Magdinak is voltak visszatérő nehézségei. Gyakran küzdött lobbanékonyásával, önmagával, nem volt ismeretlen számára a sikertelenség. Sokszor csak számára látható kisebb-nagyobb bukásaiban tapasztalta, hogy csak Jézus erejéből tud újra felállni. Tudta, hogy az állandó kegyelmi élet megőrzésének és a benne való növekedésnek titka a gyakori szentgyónás, ezért kéthetenként Krisztus elé tette eleséseit és bűneit.

Urunk, Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy magadra vetted gyengeségünket, s velünk szenveded el a porba hullást. A mélységből is hozzád kiáltunk, mert egyedül te emelsz fel minden bukásunk után. Köszönjük a bűnbánat szentségét, amelyben megújítod életünket, és visszaadod megváltottságunk méltóságát.

P: Könyörülj rajtunk, Uram!

H: Könyörülj rajtunk!

VIII/ Jézus szól a síró asszonyokhoz

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.

H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus teste bár embertelen kínokat szenved el, lelke mégsem csügged. Most is azt teszi, amiért jött: tanít, figyelmeztet, vigasztal. Szükségünk van erre a figyelmes szeretetre, amely leleplezi önsajnálatusunkat. Az önsajnálattal bezárkózunk, elvágjuk magunkat Istentől és embertársainktól, s titkos göggel ítélkezünk felettük. Jézus együttérez a rajta siránkozó asszonyokkal, hiszen az ő szenvedéseiket is magára vette. Közösséget vállal velük és velünk, hogy vele megosztott szenvedésünk ne maradjon meddő.

Magdinak is voltak fájdalmai, ő is volt szomorú, mégsem a maga bánata foglalta le gondolatait. Még utolsó óráiban, a bunkerban is tudta vigasztalni, bátorítani a vele lévő asszonyokat, gyermekeket. Érezték a halál közelségét, Magdi mégsem félt tőle, hisz tudta: mindannyian a Mennyei Atya kezében vannak. Amikor szünetelni kezdett a lövöldözés, még egyik betegét látogatta, hogy félelmei közepette erősítse. Másokat vigasztalt, és ő is vigasztalást nyert Mennyei Jegyesétől.

Urunk, Jézus Krisztus! Te azért jöttél, hogy feloldd magányunkat, s bevezess az Atya házába. Adj erőt, hogy kiléphessünk önsajnálatusunkból, és befogadjunk életünk fájdalmas eseményeibe és szenvedéseinkbe, s a te vigasztalásodat adhassuk tovább szenvedő embertársainknak.

P: Könyörülj rajtunk, Uram!

H: Könyörülj rajtunk!

IX/ Jézus harmadszor esik el a kereszttel

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.

H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus harmadszor is elesik, hogy megmutassa, legvégső bukásainkban is ott van velünk, és hogy elmondja, akkor is fel lehet állni, amikor már azt gondoljuk, minden erőnk elfogyott, itt a vége. Találkozni akar velünk elesettségekben, gyengeségeinkben. Neki fontosak azok, akikről már mindenki lemondott, akik kétségbe estek, akik már nem látják a kiutat a gödör mélyéből, amiben érzik magukat. Ezért mondta: *„Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek [...] nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket”* (Mk 9,12-13). Reményt ad nekünk, hogy akármennyire esendők is vagyunk, ne csüggedjünk, hisz értünk, bűnösökért hordozza a keresztet.

Magdi hány elveszett lélekkel törődött, akiknek megtérésében már senki sem hitt! Lenézett, megbélyegzett bűnösökkel, akikkel jófajta keresztényeknek szóba állni is botrány lett volna. Magdi azonban nem a botrányokkal törődött, hanem Mesterét követte, aki a bűnösök barátja volt. Az Ő végtelen irgalmát közvetítette a lányok felé, mert tudta, minél többször esnek el, annál nagyobb szükségük van a törődésre. Hitte, hogy Jézussal bármilyen esésből fel lehet kelni.

Urunk, Jézus Krisztus! Háromszori esésedben megtapasztaltad a végső reményvesztettséget. Felkeltél, hogy bennünket is felemelj. Köszönjük, hogy üdvözítő hatalmad nem ér véget ott, ahol azt mi gondoljuk, hanem kiterjed mindenre, amiről mi már lemondanánk. Emelj fel bennünket, s azokat is, akiket elítéltünk, lenéztünk.

P: Könyörülj rajtunk, Uram!

H: Könyörülj rajtunk!

X/ Jézust megfosztják ruháitól

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.

H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus sebzett testéről lerángatják ruháit, melynek szegélyének érintése is gyógyulást hozott. Most ezt a szövetet a Megváltó drága vércseppjei itatják át. Ha tudták volna a katonák, mekkora kincs ez! Jézus semmit sem tartott meg magának, az utolsó ruhadarabját is odaadta értünk. Amilyen kiszolgáltatottan érkezett közénk, épp úgy hagyja el ezt a világot: üres kézzel, meztelen. Jézus vállalja lemeztelenítését, a kiszolgáltatottságot, mindent hajlandó elveszíteni értünk, nem védekezik a gúnyolódókkal szemben. Lehajtott fejjel, csendben túr. A testi mezítelenség szégyenét is elviseli, így osztozik velünk magunk előtt is elrejtett szégyenünkben.

Jézus azt mondta, *„boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják Istent”* (Mt 5,8). Magdi életében szemlélhetjük a tiszta szívűek boldogságát. Tudta, hogy a szívét Isten arra teremtette, hogy szeressen, egyre tisztábban szeressen. Magdi mindent Jézusnak adott: földi javain túl lelkét és testét. Arra vágyott, hogy halála által a fiatalok közel kerülhessenek Krisztushoz, minden szépség és élet forrásához.

Urunk, Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy vállaltad értünk a legmélyebb megszégyenítést, hogy szégyenünket leplezetlenül tárhassuk eléd. Utolsó ruhádig mindent nekünk adtál, hogy isteni dicsőségedbe öltöztess bennünket. Áldunk téled kapott méltóságunkért.

P: Könyörülj rajtunk, Uram!

H: Könyörülj rajtunk!

XI/ Jézust a keresztre szegezik

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.

H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Mekkora szeretet az, amely arra készíti a mindenható Isten Fiát, hogy teljesen kiszolgáltatassa magát és engedje, hogy teremtményei keresztre szegezzék! Jézus eggyé válik a kereszttel, hogy megmutassa, elválaszthatatlan tőle. Ahol a keresztünk van, ott mindig megtaláljuk Öt. Jézus az Isten Fia, megtehetette volna, hogy megmenti magát. Nem a szegek tartották a kereszten, hanem irántunk való szeretete. Ég és föld közé feszítve kapcsol össze bennünket Istennel, ezzel teljesíti be küldetését.

Magdi már gyermekként is kereste a keresztt közelségét, szívesen díszítette az iskolai tanterem falán függő feszületet, később az útmentieket is virágokkal ékesítette. Nem a félelem érzését keltette benne a keresztt, nem riasztotta el. Hála volt a szívében, mert tudta, Jézus szeretetéről tanúskodik. Emellett átélte nehéz élethelyzeteket, amelyeket nem választott. Ilyenkor nem menekült el, nem tért ki előlük, hanem újból és újból kitérte szívét Isten előtt. Tehetetlenségeit imádságban Krisztus elé vitte, vele együtt élte át az imádság csendjében. A Megfeszítéssel együtt tapasztalta meg, hogy ebben a kiszolgáltatottságban fakad fel az élet.

Urunk, Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy elszenvedted értünk a keresztt tehetetlenségét. Kereszted elé helyezzük gyengeségünket, betegségeinket, vétkeinket és minden korlátozottságunkat. Köszönjük, hogy szereteted mindent keresztre szegezett, ami elválaszthat bennünket tőled.

P: Könyörülj rajtunk, Uram!

H: Könyörülj rajtunk!

XII/ Jézus meghal a kereszten

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.

H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

„Istenem, Istenem miért hagytál el engem?” (Zsolt 22,1) A kereszten Jézus átéli a halálba menők végső magányát. Ebben a végső pillanatban ő mégsem esik kétségbe, nem vádaskodik, hanem a zsoltár szavaival fordul az Atyához. Kínok közepette, utolsó perceiben is dicsőíti Mennyei Atyját, mert tudja, *„nem fordítja el tőle tekintetét és meghallgatja, amikor hozzá kiált”* (Zsolt 22,25). Csodálatos dicsőítő zsoltár ez, mely tanúságot tesz Isten királyi hatalmáról, akinek Országát Jézus hirdette, s amelyért

most életét adja. Jézus így lett engedelmes a kereszthalálig, így élte meg korábbi tanítását: „*ha a búzaszem nem hull a földre és el nem hal, egyedül marad, ha elhal, bőséges termést hoz*” (Jn 12,24).

Magdi is többször tapasztalta a halál csendjének ürességét. Azt az érzést, amikor minden remény szertefoszlik, amikor úgy tűnik, már minden hiába. Amikor terve a szerzetesi hivatásról füstbe ment, összetört, bánatában, könnyei mögött meglátta Jézus új tervét az életéről, hogy a gyárok munkásait vezesse Krisztushoz. Amikor öccse eltűnt és mindenki azt hitte, meghalt, ő rendületlenül imádkozott tovább. Kitartott Jézus mellett akkor is, amikor Ő hallgatott és látszólag nem történt semmi. Szívében élt a remény: Krisztus él, és cselekszik a csendben is.

Urunk, Jézus Krisztus! Te végig jártad a földre hulló búzaszem útját. Odaadtad az életedet, vállaltad a gyalázatos halált, hogy így juss el a feltámadás dicsőségébe. Köszönjük, hogy értünk adott életedből élhetünk, így halálod lett életünk forrása. Ma újra ellene mondunk mindannak, ami elfordít tőled, és minden megkeresztelt testvérünkkel együtt követünk utadon. Urunk, Királyunk, végy magadhoz bennünket is!

P: Könyörülj rajtunk, Uram!

H: Könyörülj rajtunk!

XIII/ Jézus testét leveszik a keresztről és édesanyja karjaiba fektetik

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.

H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

A Szent Szűz öleli, csókolja Fia megkínzott testét. Szíve égő mécses a szent kereszt tövén: benne van a hit, amely talán mindenki más szívében kialudt. Még nem érti, de csendben reméli Jézus szavait: „*bízzatok, én legyőztem a világot!*” (Jn 16, 33). Aremateai József és Nikodémus jönnek el – Jézus titkos követői –, hogy levehessék Mesterük testét a keresztről. Nikodémus nemrég az éj leple alatt kereste fel Jézust, aki az újjászületésről beszélt neki, és arról, „*ahogyan Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy kell majd az Emberfiának is fölemeltetnie, hogy mindannak, aki őbenne hisz örök élete legyen*” (Jn 3,4). Nikodémus most szemtanúja lett a keresztre való fölemeltetésnek, s most neki adatik meg, hogy a Szűzanya kezébe helyezze és eltemesse az élet Szerzőjét. Halála előtt Jézus ránk bízta Máriát, aki legközelebb állt hozzá testében, lelkében. Ajándéku adta nekünk Szent Anyját, hogy hitével és anyai szeretetével segítsen bennünket az Atya felé vezető keresztekkel tarkított utunkon.

Magdi nemcsak tudta ezt, hanem élte is. Sokszor hívta Máriát segítségül. Büszkén viselte nevét, mely mindig emlékeztetett a Szent Szűzre, aki mindig elsegítette őt élete boldogságának forrásához, Szent Fiához. Számára az élet Krisztus volt, a halál nyereség, hisz szíve vágya teljesült, amikor vértanúságában Krisztusnak adhatta életét.

Urunk, Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy Máriát édesanyául adtad nekünk. Köszönjük, hogy gyászainkban anyai ölelésébe menekülhetünk, s az ő hitével várhatjuk a feltámadás hajnalhasadását.

Mária, mennyei édesanyánk, segíts bennünket, hogy hűségesek tudjunk lenni hozzád és egyszülött Fiadhoz, aki a keresztre emelve lett életünk Szerzőjévé.

P: Könyörülj rajtunk, Uram!

H: Könyörülj rajtunk!

XIV/ Jézust a sírba teszik/Jézus holttestét sírba teszik

P: Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged.

H: Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Csak a leghűségesebbek mernek jelen lenni. Gyászolnak, mert úgy tűnik, mindennek vége, minden kudarcba fulladt. Pedig nem vereséget látunk, hanem győzelmet: a szeretet győzelmét. Jézus azért jött, hogy a sír ne lehessen végállomása az emberi létnek, hiszen a halálnak nem volt hatalma felette. A sír belsejében már csírázik az élet.

Jézus megtestesülésekor magára öltötte emberi testünket, most pedig rideg kő sírba száll, hogy átjárja azt szent jelenlétével. Megtette ezt, hogy megszentelje mindazt, ami elveszett: belép a mi bűnös lelkünk elveszettnek vélt zugaiba, hogy bennünk is megmutassa dicsőséges győzelmét feltámadása által.

Magdi szívébe fogadta Krisztust. Az ő társasága volt boldogsága forrása, általa tudta embertársait szeretni és szolgálni. Őt hordozta a világban, őt ismertette meg mindenkivel. Vele életet és örömet vitt oda, ahol addig sötétség uralkodott. Azt ígérte Jézusnak, hogy az elvetett mag sokszoros termést hoz. Magdi nem mindig látta munkája eredményét, az elvetett magok kikelését, mi viszont már tudjuk, hogy kicsíráztak, szárba szökkenek és sokszoros termést hoznak. Pedig e termésnek mi is csak a töredékét látjuk.

Urunk, Jézus Krisztus! Napi lemondásainkban és veszteségeinkben találkozunk a sír hideg sötétségével, amelyet húsvét hajnalán feltámadásod fényével töltöttél be. Kérünk, lépj be újra szívünkbe, hogy téged, az élet forrását vihessünk el minden embertársunkhoz – akár ismernek téged, akár nem. Kérünk, reményvesztett világunkban alakíts bennünket is a remény hordozóivá.

P: Könyörülj rajtunk, Uram!

H: Könyörülj rajtunk!

Záró ima

„Ígérem, hogy az elvetett mag sokszoros termést hoz” – írta Magdi egy szentkép hátuljára 1944 utolsó estéjén.

Urunk, Jézus Krisztus! Ezen a kereszttúton szemlélhettünk téged, a kereszttúton meggyötört, majd földbe temetett magot. Köszönjük, hogy semmit vissza nem tartva egészen átadtad magadat értünk és nekünk. Bódi Mária Magdolnához hasonlóan mi is megnyitjuk előtted szívünket, hogy a mi életünkből is a te életed gazdag gyümölcse fakadhasson. Feltámadásod elsöprő erejével tisztíts meg bennünket mindattól, ami még elválaszt bennünket tőled, hogy egészen belőled éljünk, és szereteted tanúi lehessünk embertársaink között.